

РЕШЕНИЕ

№ 31002

гр. София, 23.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 10 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариета Райкова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **4717** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във вр. чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ц. Г. Д., чрез адв. Н. Г. от САК, срещу ЗППАМ № 1009/14.04.2025г. на младши контролър в 01 група, 01 сектор в ОПП, СДВР, с правно основание [чл.171 т.1, б.б ЗДвП](#) „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

С жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради допуснати при постановяването ѝ процесуални нарушения и такива на материалния закон; претендира се нейната отмяна. В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя адв. Г. поддържа изложените в жалбата доводи.

Ответникът – младши контролър в 01 група, 01 сектор в ОПП, СДВР, чрез процесуален представител юрисконсулт П., счита жалбата за неоснователна с оглед издаването на процесната заповед от компетентен орган и при наличие на материалноправните предпоставки за установеното нарушение. Моли съда да потвърди издадената и да присъди на ответника юрисконсултско възнаграждение. В депозираните писмени бележки излага подробни съображения за съдържанието и формата на оспорения акт.

Административният съд, като обсъди доказателствата по делото и доводите и възраженията на

страните, и като извърши цялостна проверка на оспорената заповед във връзка с правомощията си по [чл. 168 от АПК](#), намира за установено следното:

Жалбата е основателна, но не поради доводите изложени в нея.

Със заповед за налагане на ПАМ № 1009/14.04.2025г. на младши контролър в 01 група, 01 сектор в ОПП, СДВР с правно основание [чл.171 т.1 б.б ЗДвП](#), на жалбоподателя Д. като водач на МПС –товарен автомобил И. с ДК [рег.номер на МПС] е наложена ПАМ- „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ във връзка с нарушение по чл.5, ал.3,т.1 ЗДВП.

Налице е издаден акт за установяване на административно нарушение № 3907103 от 14.04.2025г. извеждащ същите фактически установявания и правно квалифициране на извършеното нарушение.

За да приложи мярката, административният орган е взел предвид, че оспорващият е водач на посочения автомобил, управлявал го по Околовръстен път в [населено място] на 14.04.25г. около 10,10ч., като при извършена му проверка от полицейски служители при ОПП, СДВР е изпробван с техническо средство Алкотест дрегер с фабричен номер ARDM 0215, който отчел положителен резултат 0.54 промила на хиляда алкохол в издишания въздух. На водача е издаден талон за медицинско изследване №264662 за установяване употребата на алкохол, с указан час и място на явяване в медицинско заведение до 40 минути.

Водачът е изпълнил предписанието и е дал кръв за изследване в съответното медицинско заведение, което се е случило със закъснение от 32 минути. От изготвеното заключение на химическата експериза № П. 200/15.04.2025г. се установява, че след изследване за етилов алкохол чрез газхроматографски метод, количество алкохол в кръвта на жалбоподателя е 0.27 промила.

Горните обстоятелства се извеждат безпротиворечиво от приложените в преписката писмени доказателства - АУАН, талон за медицинско изследване, протокол за медицинско изследване, химическа експертиза, справка- картон на водача, заповеди за компетентност.

При така изложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2 от закона се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или оправомощени от тях длъжностни лица. Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, извеждайки правомощията му от Заповед № 6400/07.07.23г. на директора на СДВР. С посочената заповед директорът на СДВР е оправомощил длъжностни лица да налагат принудителни административни мерки по чл.171,т.1,2,2а,4,5б.а ит.6 от ЗДвП, сред които са полицейските органи по чл.142, ал.1,т.1 от ЗМВР- отдел “Пътна полиция” при СДВР.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Като правно основание за налагане на ПАМ органът се е позовал на разпоредбата на [чл.171, т.1, б. б от ЗДвП](#). В заповедта са описани обстоятелствата, обосноваващи възприетото от административния орган наличие на материалноправната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка. Релевантният за приложението на [чл. 171, т. 1 от ЗДвП](#) юридически факт е фактът на допуснато административно нарушение, което следва да е установено и подведено под приложимата материалноправна норма. Допуснатото нарушение е квалифицирано по чл.5, ал.3, т.1 ЗДВП- управление на МПС след употреба на алкохол, предвид установената с техническо средство Алкотест дрегер проба за алкохол 0.54 промила на хиляда.

Независимо от това обаче релевантният правен въпрос за приложение на материалния закон следва да се реши в полза на жалбоподателя предвид липсата на съставомерно нарушение на ЗДВП, намиращо се в причинно-следствена връзка с наложената принудителна мярка. След извършената му полицейска проверка, издаден АУАН и ЗППАМ, жалбоподателят е предприел действия по изпълнение на указанието/ предписанието/ за явяване в медицинско заведение и установяване концентрацията на алкохол в кръвта. Резултатът от извършеното изследване на 14.04.2025 год. във УМБАЛ "Света А."-С. АД, обективиран в П. №200/15.04.2025г., е 0.27 промила -количество алкохол в изследваната проба кръв. Съгласно чл.5, ал.3 , т.1 от ЗДВП административнонаказателна отговорност на водач, управляващ МПС следва да се търси, ако той управлява с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда.

Надлежащият начин и ред за установяване на употребата на алкохол и у водачите на МПС е нормативно разписан в НАРЕДБА № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози действаща и към момента на установяване на процесното деяние. Съгласно чл. 1, ал. 3 от същата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания. При извършване на проверка на място от контролните органи концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, употребата на наркотични вещества с тест (ал. 3 и ал.5 от Наредбата), Съгл. чл.3а установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване, когато:

1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест;
2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста;
3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест.

Тоест, налице е една нормативно регламентирана възможност на лицето да откаже да приеме показанията от тестване с тест или техническо средство, като в този случай е разписана последващата процедура- издаване на съответен талон, с посочване на времеви отрязък за явяване на лицето в здравно заведение за лабораторно изследване, като е въведено приоритетно наказателноправно значение на резултатите от лабораторното тестване.

В случая на жалбоподателя е извършено медицинско (лабораторно) изследване, което е установило несъставомерен резултат на алкохола в кръвната проба. Вярно е, че жалбоподателят се е явил в медицинското заведение за изследване със закъснение от 32 минути, а съгл. разпоредбата на чл.6, ал.10 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, както и при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване. Наредбата не е въвела конкретен времеви размер, обосноваващ неявяване в определения срок, което означава, че съдът следва да прецени с оглед обективните данни по делото наличието (осъществяването) на този признак. В случая забавянето не е значително, за да се е отразило на резултатите от изследването, тъй като съгл. чл.6, ал.6, т.2 от Наредбата срока

на явяването е до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населеното място, в което се намира мястото за установяване с доказателствен анализатор или за извършване на медицинско изследване и за вземането на кръв и урина за химическо или химикотоксикологично лабораторно изследване, и до 120 минути – в останалите случаи. Т.е. органът, издал Наредбата, е преценил, че във времевия отрязък от 120 минути показателите за наличие употребата на алкохол при едно лице не биха се променили, а критерия за различно време за явяване е въведен с оглед възможността за придвижване до мястото за медицинско изследване

Не са въведени факти за недобросъвестност и преднамерено предприето неизпълнение на срочните указания на полицейските органи с цел избягване на административнонаказателната отговорност, поради което разминаването в резултатите от тестовото и медицинското изследване не следва да бъде в ущърб на жалбоподателя, още повече, че и тестовото изследване е в граничния за административнонаказателната отговорност процентен показател- 0.54.

По изложените съображения съдът намира обжалваната заповед за материално и процесуално незаконосъобразна и несъответна на целта на закона. Чрез прилагане на принудителни административни мерки се защитава определена правна норма чрез привеждането в съответствие с диспозицията ѝ на поведението на конкретен правен субект, което се отклонява или се е отклонило от предписаното. Принципа на съразмерност изисква изпълнение изцяло на правните и фактически основания за ПАМ при съобразяване на конкретното поведение, субективната страна на извършеното нарушение и категорично проявление на съставомерните му признаци, което в случая не е налице.

Воден от горните мотиви и на основание [чл. 172, ал. 1 и 2 от АПК](#), Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на по жалба на Ц. Г. Д. чрез адв. Н. Г. от САК срещу ЗППАМ № 1009/14.04.2025г. на младши контролор в 01 група, 01 сектор в ОПП, СДВР с правно основание [чл.171 т.1 б.б ЗДвП](#)- „временно отнемане на СУМПС до решаване въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

Решението не подлежи на обжалване.